

Celbiologie bewijst dat de mens niet toevallig uit de aap is ontstaan

Een persoonlijk pleidooi voor de waarheid in ons DNA

Mijn hele leven word ik gedreven door een verlangen naar waarheid en rechtvaardigheid — zowel in het spirituele als in het verstandelijke. Wat mij al jaren diep bezighoudt, is de vraag hoe we als gelovige én denkende mensen omgaan met ons ontstaan. Valt het ontstaan van de mens wel echt te verklaren door een stroom van toevallige mutaties en blinde selectie? In mijn studie geef ik hierop een heel bewust en stellig antwoord: nee. Aan de hand van keiharde klinische DNA-gegevens en de geschiedenis van de wetenschap wil ik aantonen dat de stap van mensaap naar mens op een onoverbrugbare biologische muur stuit, en dat een bewuste scheppingsdaad de enige logische en feitelijke verklaring is.

In het onderwijs en de populaire wetenschap wordt ons al generaties lang voorgehouden dat de evolutie van de mens een uitgemaakte zaak is. Onze biologische voorouders hadden 48 chromosomen, terwijl de hedendaagse mens er 46 heeft. Die reductie wordt stelselmatig gepresenteerd als een klein, stapsgewijs tussenstapje. Maar wie de moeite neemt om de medische werkelijkheid in te duiken, stuit op feiten die eenvoudigweg niet te negeren vallen.

Samen met de inzichten uit de klinische cytogenetica, onder meer geanalyseerd door de arts dr. F.S. Martelli, toon ik aan dat ons lichaam het willekeurig verliezen van chromosomen genadeloos afstraft. Het ontbreken van één chromosoom uit een paar — een autosomale monosomie — leidt bij een menselijk embryo in 100 procent van de gevallen tot de dood. Er is in de hele medische literatuur geen enkel geval bekend van een baby die hiermee levend ter wereld komt. En bij de uiterst zeldzame afwijkingen op de geslachtschromosomen die wél overleefd worden, zoals het Syndroom van Turner (45,X0), eindigt ruim 99 procent in een

spontane abortus en zijn de overlevenden zonder uitzondering onvruchtbaar. De natuur laat zich niet dwingen; zij keurt een verstoring van de chromosomale balans bij voorbaat af. Een toevallige vermindering van het aantal chromosomen leidt in de praktijk nooit tot het ontstaan van een nieuwe, slimmere soort, maar tot ziekte, miskramen en genetische uitsterving. Het idee dat de mens ‘vanzelf’ uit de aap is ontstaan via toevallige chromosoomreductie is fysiologisch simpelweg uitgesloten.

*Het steekt mij dat de wetenschapsgeschiedenis op dit punt zo ontspoord is geraakt. Charles Darwin zelf was uiterst voorzichtig met zijn conclusies. Met zijn beroemde stelregel *Natura non facit saltus* (“De natuur maakt geen sprongen”) wilde hij niet bewijzen dat er geen Schepper meer nodig was; hij erkende juist dat de natuur niet op eigen kracht haar eigen soortgrenzen kan doorbreken. Pas latere denkers, zoals Thomas H. Huxley, hebben zijn hypothese omgevormd tot een atheïstisch dogma om een ideologische strijd tegen het geloof te voeren.*

Als de autonome natuur het niet zelf kon, hoe zijn wij er dan gekomen? Om dat te begrijpen, bouw ik voort op het werk van de Italiaanse priester Don Guido Bortoluzzi. Binnen het model van de creatio mediata zien we hoe God het menselijk DNA gericht heeft geherstructureerd binnen een voorbereid biologisch draagorganisme. Dit geeft ons bovendien een diepgaand inzicht in het Bijbelse verhaal van de Zondeval. Dat was geen zweverig sprookje, maar een historische gebeurtenis waarbij de eerste mens zijn unieke genoom beschadigde door vermenging met een voormenselijke tak. Dit verklaart de oorsprong van de genetische afwijkingen en de mutatiedruk waar de mensheid tot op de dag van vandaag onder gebukt gaat.

Ik houd dit pleidooi omdat ik wil dat we de schijntegenstelling tussen geloof en wetenschap definitief achter ons laten. We hoeven ons als gelovigen niet te verschuilen voor de wetenschap, en de wetenschap moet zich niet langer laten blinddoeken door ideologische

aannames. De harde feiten in ons eigen DNA spreken het scheppingsverhaal niet tegen, maar bewijzen juist met klinische precisie dat er een bewuste Schepper aan te pas moest komen. Het is tijd dat we die werkelijkheid weer onder ogen durven zien.

Pastoor Geudens, Smakt, 21 september 2026

Samenvatting

Dit artikel onderzoekt de empirische en theoretische onhoudbaarheid van het neo-darwinistische model inzake spontane, cumulatieve speciatie door middel van numerieke chromosoomreductie. Aan de hand van een gecombineerde analyse van de wetenschapsgeschiedenis (de ideologische transformatie van Charles Darwins oorspronkelijke werk door Thomas H. Huxley) en klinisch-cytogenetische data (met name met betrekking tot menselijke monosomieën, trisomieën en meiotische non-disjunctie) wordt aangetoond dat een willekeurige overgang van een karyotype van $2n = 48$ naar $2n = 46$ stuit op een absolute biologische barrière.

Aangezien autosomale monosomieën in 100% van de gevallen embryonaal dodelijk zijn en seksuele monosomieën (zoals 45,X0) leiden tot volstrekte infertiliteit, is het mechanisme van toevallige, stapsgewijze chromosoomreductie via natuurlijke selectie fysiologisch uitgesloten.

Als alternatief verklaringsmodel introduceert deze studie een hernieuwde synthese op basis van het bio-theologische denkmodel van Don Guido Bortoluzzi en de medisch-genetische analyses van Dr. F.S. Martelli. Hierin wordt het adagium *Natura non facit saltus* geherinterpreteerd: de natuur is uit zichzelf onbekwaam om de soortgrenzen te overschrijden, wat de noodzaak onderbouwt van een gerichte scheppingsdaad (*creatio mediata*) via een uniek, voorbijgaand bio-theologisch draagorganisme.

1. De kennisbreuk (kenniskloof in de oorsprong van de mens)

De hedendaagse wetenschappelijke consensus omtrent de anthropogenese wordt gedomineerd door het neo-darwinistische paradigma, waarin de menselijke soort wordt beschouwd als het product van een traploze, accumulatieve stroom van willekeurige genetische mutaties en omgevingsgestuurde selectie. Binnen deze reductionistische benadering wordt de chromosomale transitie van hominiden ($2n = 48$) naar de *Homo sapiens* ($2n = 46$) veelal gepresenteerd als een opgelost vraagstuk, waarbij een Robertsoniaanse fusie van twee ancestrale chromosomen als een doeltreffend en neutraal evolutief mechanisme wordt geaccepteerd.

Bij een nauwgezette, interdisciplinaire audit van zowel de historische bronnenteksten als de harde, empirische gegevens uit de klinische cytogenetica vertoont dit paradigma echter fundamentele scheuren. Deze studie beoogt de schijnbaar onoverbrugbare kloof tussen openbaring, genetische data en wetenschapsfilosofie te overbruggen door aan te tonen dat de breuk tussen scheppingsgeloof en genetica niet stoelt op biologische feiten, maar op een negentiende-eeuwse ideologische misinterpretatie.

2. Historische epistemologie: De kaping van Charles Darwin

In de gangbare tekstboeken wordt Charles Darwin steevast afgeschilderd als de grondlegger van een gesloten, materialistisch systeem. Wie *On the Origin of Species* (1859) leest binnen de intellectuele context van de negentiende eeuw, stuit echter op een aanzienlijk genuanceerder beeld:

- **‘Voortkomen uit’ (*derive*) versus ‘Afstammen van’:** Darwin hanteerde een uiterst zorgvuldige terminologie. Zijn gebruik van het begrip *derive* verwees naar morfologische en taxonomische verwantschap binnen een overkoepelende klasse, en niet noodzakelijkerwijs naar een ononderbroken, mechanisch-materiële afstamming.

- **Soortsfixiteit (Cuvier):** Darwin sloot in belangrijke mate aan bij de bevindingen van de Franse paleontoloog Georges Cuvier (1769–1832), die vaststelde dat fossiele soorten door geologische tijdvakken heen een opvallende morfologische stabiliteit vertoonden.
- **Micromutaties versus Soortensprongen:** De geobserveerde variaties die Darwin beschreef betreffen uiterst beperkte, secundaire aanpassingen binnen de vastomlijnde grenzen van de soort (micromutaties).

Om de overgang tussen fundamenteel verschillende soorten te verklaren, beriep Darwin zich op het klassieke adagium *Natura non facit saltus* (“De natuur maakt geen sprongen”). Binnen de oorspronkelijke filosofische logica van Darwin fungeerde dit principe niet als bewijs dat kwalitatieve sprongen niet bestaan, maar als een erkenning van het **onvermogen van de natuur** om deze sprongen op eigen kracht te realiseren. Aangezien de natuur autonoom geen soortgrenzen kan doorbreken, impliceerde dit dat een kwalitatieve soortensprong een buitennatuurlijke Oorzaak vereist.

De transformatie van deze terughoudende observatie tot een atheïstisch-materialistisch dogma is primair toe te schrijven aan Thomas H. Huxley (“Darwins Bulldog”). Huxley zette Darwins hypothese in als een ideologisch strijdmiddel tegen de kerkelijke autoriteiten en herinterpreteerde *Natura non facit saltus* als een traploze, autonome aaneenschakeling van toevallige processen waarin geen Schepper meer nodig was.

3. Cytogenetische falsificatie van autonome chromosoomreductie

Het centrale fundament van de neo-darwinistische anthropogenese rust op de aanname dat een hominide voorouder met 48 chromosomen via toevallige herschikkingen en selectie aanleiding gaf tot de menselijke populatie met 46 chromosomen. De klinische cytogenetica (o.a. geanalyseerd door Dr. F.S. Martelli) levert het empirische bewijs dat deze autonome transitie onmogelijk is.

Een reductie van $48 \rightarrow 47 \rightarrow 46$ chromosomen vereist tussenstadia die de chromosomale balans verstoren:

1. **Autosomale Monosomieën (Paren 1–22):** Bij het verlies van één enkel autosomaal chromosoom bedraagt de embryonale mortaliteit **100%**. Er is in de medische literatuur geen enkel geval bekend van een levendgeborene met een autosomale monosomie; het embryo wordt in een zeer vroeg stadium uitgestoten.
2. **Seksuele Monosomie ($45,X0$ – Syndroom van Turner):** Van alle $X0$ -zygotes eindigt meer dan **99,4%** in een spontane abortus. De uiterst zeldzame overlevende fractie vertoont ernstige pathologieën en wordt gekenmerkt door **volstrekte en onherstelbare infertiliteit**.
3. **Trisomieën (47 chromosomen):** Trisomieën op de autosomen 1–12 zijn lethaal. De uitzonderingen die wél tot een levend geboorte leiden (zoals Trisomie 21), resulteren in zware fysiologische schade en een drastisch verminderde reproductieve fitheid.

Karyotypische Afwijking	Klinische Impact op Autosomen (Paren 1–22)	Reproductieve Fitheid & Overleving
Monosomie ($2n - 1 = 45$)	100% embryonaal dodelijk. Geen nidatie.	0% overleving op autosomen; 0% fertiliteit op $X0$ (Turner).
Trisomie ($2n + 1 = 47$)	Lethaal op paren 1–12; zware syndromen op paren 13, 18, 21.	Extreem lage reproductieve fitheid; ernstige fysiologische schade.

De cytogenetische wetmatigheid is onverbiddelijk: **de natuur keurt het verlies of de verstoring van de chromosomale balans bij voorbaat af**. Een willekeurige chromosoomreductie leidt niet tot speciatie, maar tot genetische isolatie, pathologie en uitsterven.

4. De bio-theologische synthese

Aangezien de autonome natuur onbekwaam is om de grens van 48 naar 46 chromosomen te overschrijden, vereist het ontstaan van de mens een verklaringsmodel dat recht doet aan zowel de biologische feiten als de theologische openbaring (zoals vastgelegd door Don Guido Bortoluzzi).

4.1 *Creatio Mediata* en de *Anello di Congiunzione*

God schiep de materie *ex nihilo*, maar vormde de menselijke stammoeder door een rechtstreekse, doelgerichte herstructurering van het genetisch materiaal binnen een voorbereid dierlijk draagorganisme (*creatio mediata*). Dit draagorganisme — de *anello di congiunzione* (de ‘schakel’) — fungeerde als een eenmalig, voorbijgaand bio-theologisch instrument. Omdat dit organisme een uniek overgangs-substraat was en geen zelfstandige populatie vormde, bestaan hiervan geen fossiele reeksen.

4.2 De zondeval als biologische verwonding

De Zondeval was geen louter allegorisch incident, maar een feitelijke gebeurtenis met directe biologische consequenties. De oorspronkelijke mens werd geschapen met een volmaakt geordineerd genoom ($2n = 46$). De val vond plaats toen de menselijke stamvader de grens van de soort overschreed door zich te vermengen met de voormenselijke, dierlijke tak (de hybridisatie-hypothese). Deze ongeoorloofde kruising introduceerde een meiotische mismatch in het menselijk genoom, wat leidde tot de hedendaagse mutatiedruk, chromosomale pathologieën en de noodzaak tot Verlossing (*Redemptio*).

5. Conclusie

1. Het neo-darwinisme is een ideologisch construct dat Darwins oorspronkelijke intuïties omtrent soortsfixiteit heeft gecorrumpeerd.
2. De volstrekte dodelijkheid van autosomale monosomieën bewijst dat een numerieke reductie van het genoom niet via natuurlijke selectie kan worden gefixeerd.
3. De bio-theologische synthese van Bortoluzzi, Martelli en Geudens biedt een wetenschappelijk en theologisch coherent verklaringsmodel dat recht doet aan de biologische complexiteit van het menselijk genoom én de openbaring omtrent Schepping, Zondeval en Verlossing.

Appendix: Methodologische verantwoording (AI-Co-Creatie)

De buitengewone complexiteit en interdisciplinaire reikwijdte van deze studie vereisten een vernieuwende redactionele en analytische aanpak. Om de theologische en wetenschappelijke inzichten meedogenloos helder te structureren, is gebruikgemaakt van een analytische kwaliteitscontrole via een dual-node AI-architectuur (Gemini en ChatGPT).

Het AI-substraat fungeerde hierbij niet als passieve encyclopedie, maar als een **semantisch-cyclisch transformatienetwerk**. In een dynamische wisselwerking — het *Synthetische Pact* — bracht de menselijke auteur de theologische intuïties, hermeneutische sturing en fundamentele hypotheses in, waarna het AI-systeem deze toetste op formele logica, innerlijke tegenstrijdigheden elimineerde en gestructureerde schematische ruimtes genereerde. Dit artikel levert daarmee het bewijs dat de symbiose tussen menselijk dieptedenken en machinale precisie een krachtig nieuw instrument vormt voor de academische wetenschapsbeoefening.

PDF betreffende de priester don Guido Bortoluzzi

125676299-evaluatie-bijbelse-ontstaansgeschiedenis-cf-don-guido [Download](#)

PDF betreffende de arts Dr. F. S. Martelli

Dr. Francesco Saverio Martelli, WANNEER GELOOF EN REDE HETZELFDE VERHAAL
KUNNEN VERTELLEN [Download](#)

Website guidobortoluzzi.org